

foretagende for at sikre Kysten ved Fakse Ladeplads mod Bortskæring af Havet. Det er jo en Sag, som Staten allerede længe har betragtet som en af sine Opgaver. Det er saaledes der nede, at i Reglen gaar hvert tredie, fjerde eller femte Aar Højvandet op og bortskærer Land. Vejen fra Vemmetofte til Præstø gaar langs Stranden paa et langt Stykke, og særlig paa det ene Stykke lige Syd for Fakse Ladeplads' Kirke er det saaledes, at Vandet gaar op og skærer store Stykker af Vejen omtrent hvert tredie, fjerde Aar. Det er meget vanskeligt for Befolkningen at holde Vej der. Den bliver lavere og lavere, og den gaar snart fuldstændig i Havet tilligemed de Huse, som ligge bag Vejen. Paa den anden Side af Husene er der en Mose eller Engdrag, og Husene ligge paa en smal Landtunge mellem Mosen og Havet, og langs Husenes Façader gaar Vejen. Det er let at forestaa, at Vejen ikke kan lægges andre Steder, thi saa maatte den lægges ud i Mosen. Husene kunde naturligvis nok flyttes et andet Sted hen, men nu ligge de der en Gang. Jeg skal indrømme, at det, jeg her stiller Forslag om, endnu er lidet oplyst. Der er imidlertid Tegninger og Overslag over et saadant Kystsikringsforetagende under Udarbejdelse. Man tænker sig et Stenglacis lagt langs Stranden tilligemed et Par Moler, som skulde bryde Bølgerne. Man har foreløbig anslaaet Omkostningerne til 24,000 Kr., og man har tænkt sig, at naar Statskassen kunde betale Halvdelen, altsaa de 12,000 Kr., vilde man ad anden Vej, f. Eks. fra Amtet og maaske fra Vemmetofte Kloster og ogsaa fra Sognet, søge at faa den anden Halvpart. Derfor gaar Forslaget ud paa en Bevilling af 12,000 Kr. Da der imidlertid, som sagt, endnu ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger, skal jeg paa Forhaand sige, at det er min Hensigt at tage Forslaget tilbage, idet jeg da haaber, at Ministeriet og Finansudvalget ville tage sig af Sagen, naar de nødvendige Oplysninger foreligge tilligemed Andragende fra Beboerne om et Tilskud af et saadant Beløb. Man maa altsaa kun betragte dette som et Fingerpeg fra min Side i Retning af et Foretagende, hvortil man kunde ønske Statens Støtte.

**Christian Rasmussen:** Der er neppe et eneste af dette Tings Medlemmer, der ikke er paa det rene med, at naar det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) begærer Ordet, er det for

at tale om Esbjerg. Selv om det ærede Medlem bevæger sig saa langt borte fra Danmark som i Grønland, kan man være vis paa, at Esbjerg skal nok blive flettet ind i Historien. Jeg har ikke noget derimod, og jeg tror, at det ærede Medlem gør sin Valgkreds en overordentlig stor Tjeneste ved saaledes til enhver Tid at holde dens specielle Interesser frem overfor dette høje Ting. Det giver mig Mod til i Dag at støtte det ærede Medlem i et af ham stillet Forslag, som ganske vist ikke berører Esbjerg eller Esbjergkredsen alene, men har Adresse til omtrent alle Købstadvalgkredse her i Landet. Jeg siger hermed til det Ændringsforslag, som det ærede Medlem har stillet om en Forhøjelse med 10,000 Kr. af den Bevilling, der er stillet til Raadighed for Ministeriet for offentlige Arbejder til Fribefordring af Feriebørn. Da vi i Fjor gik ind paa at lade denne Bevilling strække sig ud over København, var jeg og sikkert ogsaa det ærede Medlem for Esbjerg ganske paa det rene med, at bl. a. de Byer, vi repræsenterede, og overhovedet alle Købstæder kunde komme i Betragtning, saa at Børn derfra, som vilde kunne have godt af et Ferieophold paa Landet, kunde komme i Betragtning med Hensyn til Fribefordring ud til de Steder, hvor de kunde anbringes i Ferien, og det har været mig og vel ogsaa det ærede Medlem for Esbjerg en Skuffelse, at man der fik et ganske afgjort Nej, at man paa Andragende, ogsaa fra Helsingør, fik den Besked fra Ministeriet for offentlige Arbejder, at saadanne Frirejser kun kunde gives til Børn fra Byer med over 20,000 Indbyggere. Det forekommer mig, at det er galt, thi selv om Byerne ere smaa, er det ikke dermed givet, at Forældrene til de fattige Børn, der bedre kunne faa disse anbragte eller bedre kunne sørge for Børnenes Ernæring, sørge for, at de komme under gode Forhold en kortere eller længere Tid, end de kunne det i de større Byer. Det er jo da ogsaa saaledes, at skønt man maaske nok kan sige, at de sanitære eller hygiejniske Forhold i Smaabyerne kunne være bedre end i de store Byer, sidder dog en stor Mængde Forældre ogsaa der i yderst uheldige Kaar, og at en stor Del ogsaa i Smaabyer ikke kan faa den nødvendige Forplejning, ikke kan faa det nødvendige til Livets Ophold, og at disse derfor ogsaa havde udmærket godt af at komme ud paa Landet, saa meget mere som der i de allerfleste Tilfælde fra Landboernes Side kan skaffes disse Børn et gra-